

Cu GH. VLAD despre „Lupii de mare“

Cînd alte teatre se pregăteau să intre într-o bine meritată vacanță, după cea mai lungă stagiune, Teatrul de dramă și comedie din Constanța prezenta o nouă premieră: o piesă a lui Gheorghe Vlad, *Lupii de mare*, în regia lui Ion Maximilian. Datorită prezenței sale în Constanța, în inima litoralului românesc, cînd aproape întreaga activitate artistică se „transplantează” în această zonă atît de căutată a țării, Teatrul de dramă și comedie nu cunoaște vacanță estivală. Așadar, pe o vreme caniculară, Gheorghe Vlad trăia emoțiile premierei, prilej ce l-am folosit pentru o discuție.

— După opt piese cu subiecte exclusiv din viața țărănilor, v-ați „trădat” eroii preferați și ați scris o piesă despre marinari, un subiect încă netratat în dramaturgia noastră contemporană. Cum ați ajuns la o asemenea idee?

— Iubesc foarte mult călătoriile, și cu pre-

mede, a îmbrățișat cu entuziasm ideea, am putut obține sprijinul necesar pentru efectuarea unor călătorii. M-am îmbarcat pe motonava „Transilvania”, pe Mediterana, apoi pe mineralierul „Reșița”, pînă în Japonia.

— Deci, subiectul noii dv. piese este inspirat din viața de zi cu zi a marinarilor?

— Da. Am trăit vreme îndelungată în mijlocul lor, deseori am pus mîna la treabă alături de ei, am luat parte la peripeziile prin care au trecut acești adevărați lupi de mare; cred că am ajuns, astfel, nu numai să mă apropiez de preocupările și frământările lor, dar și să mă pătrund de gândurile și dorurile lor. I-am surprins, în adevăr, nu o dată în clipe nostalgice, privind peste întinderile nesfîrșite de ape, visînd... Și dramatismul vieții de marinari s-a impus intențiilor mele scriitoricești...

— Treceți, așadar, hotarul unei noi pasiuni creatoare — viața pe mare?

— Poate. Dar, sincer vorbind, omenește, nu ne este oare îngăduit să nutrim mai multe pasiuni deodată? Îmi trădez oare eroii vechi dacă-mi plac cei noi? Nicidecum, m-a emoționat pur și simplu orizontul vast și m-au fascinat călătoria pe mare și viața navigatorilor. De altfel, am întîlnit și pe nave destui tineri veniți de la țară, din lumea „eroilor mei”. Ajuși însă marinari, după școlile prin care au trecut și după două-trei mări străbătute, puși, astfel, în fața unor situații și probleme noi, de viață, concepția, mentalitatea lor, fața lor chiar, e firese să fie altele, mult evaluate...

— O fidelitate remarc, totuși, că aveți: față de eroii olteni. Credincios acestora, îi faceți să apară și printre marinarii de pe nava „Zarea albastră”, locul principal al acțiunii piesei.

— Să știți că nu i-am inventat; i-am întîlnit chiar în realitate: oricum, eu fiind de prin părțile locului, și oltenii fiind dragostea mea dintotdeauna, nu-i puteam ignora nici de data asta.

— Acum, după ce au trecut emoțiile premierei, ce părere aveți despre transpunerea scenică a textului piesei la teatrul constănțean?

— Repet — teatrul constănțean a fost deosebit de receptiv, chiar față de gîndul de a scrie piesa. Apoi, atît regizorul Ion Maximilian, cît și toți actorii, s-au apropiat cu căldură, cu multă sollicitudine și pasiune, de text. Am văzut la ei, dintru început, dorința de a realiza un spectacol cît mai bun, și, după părerea mea, dorința lor este împlinită.

Într-adevăr, prezentată la Constanța, în premieră absolută, piesa *Lupii de mare* a fost primită cu interes de publicul constănțean. Îndeosebi, la acele spectacole la care vin marinarii, însuflețirea sălii demonstrează că autorul a reușit să-i surprindă în intimitatea vieții și preocupărilor lor, atunci cînd se află la mîi și mîi de kilometri departe de patrie, de casă, de familie.

S. V.